MAGNUM LEGENDARIUM AUSTRIACUM (PARS V: 1.9. 1.11.)
Melk, 1471 Seite 22r
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36448
Copyright: Melk, Benediktinerstift

qui uisum recepit. Itaq; cepto itine
tilitoq; fluuio. pteriit recto itinere sic
cum uiator diuebat. sicq; uenerunt ad
locum qui uocat eptatricus & inuene
runt ibi epm scē Auguste uindelicēsis
ecle noie Wichtū. Cozzo igit ppt' noti
tiam quā in eo habebat pcessit btm
magnalduū uenitq; ad p'fatū epm.
& narrauit ei oia de seo uiro que uide
rat & audierat. Prefat' aūt epus in
terrogauit de qua origine esset. Et
ait pbr. Die sicut audiui a tredecimo q
nunc est relict. ad campidonā de hyb
ma punna est oriundus. Vt = aūt au
diuit eps ei' famā bonā suscepit eū
benigne. cepitq; cum eo loqui. & mo
rat' est cum eo paucos dies. sedulitas
ab eo quotidie debeato colūbano &
gallo. & de itineribus eorum & diuisione
ne & fine uite eorum. ac de uirtutibus
quas fecerunt. Deinde interrogauit
eum ubi uoluntas ei' esset p'ficiscen
di. Et beatus magn' dixit. Dno di
sponente directus sum ad locū quo
dicit fauces. ubi ipse st fontes alpiū
iuliarū. & ubi draco fuit. qui iubente
narisso eo ad diabolo mittebat est. qti
mis adiuuante dno qcqd bonū ibi e
dificare potero faciam. Nunc igit
paternitas tua deceernat. quomodo
uoluntas tua sit me agere. quo ad
tuū imperiū pmpto animo debeo
agere. sicuti in dnis reuelauit per os
tuū. Ego iam senex & grūdeuus ci
pio multimo meo tempore illū locū
inuisere. & deo adseruiendū ipsum are
exemplū sequens dnoz meozū co
lumbani & galli. Ad hec Wichtus
epus &. Locus ille ualde angustus
est & inhabitabilis. etiā diuise fere
ibi morant. id est ceruū aspres plu
rimi ursi. & ppt' illoz multitudinē
dnus rex pipinus ad sua uenacione
exercendi saltū illū tenet. Vermes
etiam plurimi & diuisi gnis ibi mo
rant. Beatus aūt magn' arripies
statim bonū pastoris munū dixit.
Pat' tale ministeriū habuerit mgri
mei colūban' & gallus. ut qndo ad
talia loca uenerit. dnus nr ihs xpus
ferus diuisi genis. & ūmes pozone
illoz iuco expulit ab illis locis. Si
milit' g' credo qd dei mia ñ pmittit
eos manere in ipso loco dum ad uenio
Adquiescit autem ibis illi Wichtus
eps & dedit ei solamina cibozū pbes
ei conuiatorē tozzonē pbrm. & du
ces itineris qui eum pducerent
ad locū ideo sibi destinatū. Cumq;
uenirent ad locū qui dicit cap equi
iuxta ibi in uno loco angusto draco
magn' qui ñ pmittebat illū hominem
p illam uiam trānsire. Cum g' beatus
magnus iam ppe ipsū locū esset. dixit
ad tozzonē pbrm. Fr' ostruam' nobis
hic tabernaculū hac nocte manendū.
& orem' deum ut expellat p'sens mem
brum diaboli ab isto loco. atq; aditū
pmittere dignet nobis ad ppetrandū.
Fecerunt itaq; ut imp̄auerat. & ma
serūt ibi. In tota autem nocte illa ñ
cessauit bts magnus orare. & domi
ni miam implorare. ut draconem
subiuitere dignaret. Circa ñ medū
noctem surgens beatus magn' dix
ad tozzonem. Mitte mecū hominē
qui me ducat ad locum ubi draco ia
cet. Et ait tozzo. Timeo g' si te illuc ad
duxero ut ab eo deuoreris. Ad hec uir
sanctus. Si deus p nobis. q's contra nos.